

på et isoleret område, hvis det ikke skulle lykkes at få gennemført en samlet reform.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 77:

Forslag til folketingsbeslutning om en ny procedure i afgørelser om tvangsfjernelse af børn.

Af Margrethe Vestager (RV) m.fl.
(Fremsat 28/11 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henriette Kjær):

Beslutningsforslaget pålægger regeringen at lave en analyse af forskellige modeller for, hvordan man kan lave en ny procedure i forbindelse med tvangsanbringelser. Formålet med at lave en ny procedure er ifølge forslagsstillerne at sikre større faglighed, mere ensartethed i beslutningerne, hurtigere prøvning ved domstolene og afgørelser, der er uafhængige af kommunernes økonomi.

Kl. 21.45

I beslutningsforslaget opstilles to modeller, som analysen som minimum skal behandle. I begge modeller afskaffes Den Sociale Ankestyrelses kompetence på det her område, og kommunens børn og unge-udvalg afskaffes eller ændres, så der ikke er en dommer med i udvalget.

Regeringen er selvfølgelig enig i, at der skal være en særlig sikring af forældrenes retssikkerhed i de tilfælde, hvor det er nødvendigt at træffe beslutninger uden forældrenes samtykke, f.eks. om anbringelse uden for hjemmet. Der er

imidlertid allerede i dag en god sikring af forældrenes retssikkerhed og af, at disse sager behandles korrekt.

De tvangsmæssige afgørelser træffes i dag ikke blot af kommunale sagsbehandlere, men skal forelægges kommunens børn og unge-udvalg. I børn og unge-udvalget skal der bl.a. være en børnesagkyndig og en dommer. Børn og unge-udvalgenes afgørelser kan indbringes for Den Sociale Ankestyrelse og landsretten. De instanser, der behandler tvangsmæssige afgørelser, er således i dag uafhængige af kommunens økonomi.

Jeg vil også gerne nævne, at der også tages hensyn til, at de sager bør behandles hurtigt. Ankestyrelsen behandler således de sager inden 8 uger.

Endelig vil jeg gerne fremhæve, at forældrene får gratis advokatbistand i netop de sager. Det betyder bl.a., at der ikke er grund til at være så bekymret for, at der er tale om svage forældre, som ikke har ressourcer til at anke afgørelserne, som forslagsstillerne er. Ønsker forældrene at anke, får de naturligvis hjælp til det af deres advokat.

Jeg er dog enig i, at der i forhold til indsatsen over for de meget udsatte børn og unge er problemer med fagligheden og med at sikre en høj, ensartet kvalitet i indsatsen. Problemerne findes bare ikke primært i forhold til de tvangsmæssige afgørelser, som der fokuseres på i det her beslutningsforslag.

Som bekendt har regeringen taget initiativ til en reform af hele anbringelsesområdet, og formålet med reformen er jo netop at styrke og opkvalificere den sagsbehandling, der foregår i kommunerne. Noget af det, jeg har foreslået skal indgå i reformen, er, at der skal sikres mere kontrol og mere tilsyn med kommunerne. Der skal også stilles flere krav til kommunens sagsbehandling; det drejer sig bl.a. om kvalitetsstandarder og mere præcise krav til, hvad der skal indgå i en § 38-undersøgelse.

Det giver mere sikkerhed for, at det er de rigtige børn, der anbringes, sådan som forslagsstillerne ønsker det, og samtidig giver det bedre sikkerhed for, at man vælger de rigtige anbringelsessteder, de rigtige forebyggende foranstaltninger og den rigtige indsats i forhold til skole, familie osv.

Samtidig er fordelene også, at det vil opkvalificere behandlingen af samtlige sager, ikke kun tvangsanbringelserne, som beslutningsforslaget omhandler, men også de sager, der løses i sam-

arbejde med forældrene, hvilket jo er 90 pct. af alle sager.

Kort sagt er det således regeringens opfattelse, at dette beslutningsforslag simpelt hen ikke har fokus på de reelle problemer på området, og med den baggrund vil regeringen afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Først og fremmest vil jeg sige, at det selvfølgelig er interessant, at ministeren stiller sig tilfreds med en sagsbehandlingstid på 8 uger for de tvangsanbringelser, der faktisk foretages, for det, som er en del af problemets kerne, er jo, at der jo ikke klages over tvangsanbringelser, der ikke foretages. Det er jo en del af paradokset, at selvfølgelig kan folk klage over noget, der bliver gjort, men det barn, som måske ikke bliver fjernet, men som burde have været fjernet, har nok særdeles svært ved at få statueret sin ret til at blive taget hånd om, hvis kommunen negligerer den rettighed.

Derfor er forslaget et forsøg på at få analyseret, om vi kan finde andre måder, der fremmer en åbenhed på det her område i forhold til den måde, sagsbehandlingen foregår på, og der overrasker det mig lidt, at ministeren i den grad kan afvise, at der er problemer på området, og sige: Jamen vi har fundet det, vi synes er det interessante. Det sker, uden at man vil forelægge – heller ikke for den kreds, som forhandler på anbringelsesområdet – et analyserende grundlag i forhold til den struktur, vi har i øjeblikket, specielt ikke i lyset af, at vi samtidig diskuterer en strukturreform i forhold til kommune, amt og statslig opgaveløsning.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jamen det er, fordi jeg ikke mener, at det er strukturen i sig selv, der udgør problemet; jeg mener simpelt hen, at det er for ringe sagsbehandling, hvor man ikke kommer rundt om de problemstillinger, der er omkring barnet, og som hovedsagelig er årsagen til, at en anbringelse ikke bliver vellykket, og at man ikke får løst de problemer, der er.

Kl: 21.50

Jeg mener simpelt hen, at det er den type kvalitet, der skal ind i det her område, og jeg tror ikke, vi får det løst ved, at man laver en ny model som den, der her er foreslået. Det er simpelt hen den tro, jeg ikke har.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Dermed synes jeg, ministeren i den grad mangler at give svar på, hvordan det kan være, at vi får så mange enkelthistorier og eksempler rundt omkringfra i landet, som handler om, at den struktur, vi har, gør, at kommunerne ikke kan skille det faglige og det økonomiske ad, men at det i høj grad bliver overvejet: Hvordan skal økonomien i det her område være i forhold til, hvor mange børn vi kan have anbragt i forhold til, hvad vi ellers foretager os.

Hvis det ikke er en strukturel ting, så ved jeg ikke, hvad struktur er, for det er jo strukturen, der gør, at den overvejelse tilsyneladende ligger lige for i forhold til nogle af de ansvarlige på det her område.

Det andet er jo, at vi meget tydeligt kan se – og nu er der et forskningsmæssigt belæg for det – at det også er meget afgørende for antallet af anbringelser, om kompetencen er uddelegeret eller ej, hvis der er et borgerligt styre i den konkrete kommune. Det vil sige, at struktur har konkret, forskningsmæssig påviselig signifikant indflydelse på, hvor mange børn der bliver fjernet. Derfor overrasker det mig, at ministeren på den måde kan affærdige, at struktur skulle have betydning for, hvad der lykkes eller ej på det her område.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Det, der undrer mig, er jo, at forslagsstillerne her taler om tvangsanbringelser, og tvangsanbringelser er jo ofte noget, kommunen mener er nødvendigt, fordi man har spottet en familie, der fungerer dårligt. Det er derfor, jeg ikke helt forstår.

Det er rigtigt, hvad fru Margrethe Vestager er inde på: Hvad så med de børn, som egentlig ville have behov for en tvangsanbringelse, men som ikke får det? Der kan jeg så ikke forstå, at man skriver Den Sociale Ankestyrelse fuldstændig ud af systemet, ankestyrelsen, som jo netop er den instans, der kan gå ind og optage sager af egen drift. Det kan man så kritisere dem for at de ikke gør i det omfang, der er nødvendigt, og jeg vil godt diskutere, om man skal være mere udfarende, men så synes jeg, vi skal løse de problemer i stedet for.

Eva Kjer Hansen (V):

Med dette beslutningsforslag foreslås det, at der skal udarbejdes en analyse af forskellige model-

ler, som skal munde ud i en ny procedure for gennemførelsen af tvangsfjernelser.

Som minimum skal der laves to modeller. I den ene skal dommeren ikke længere deltage i børn og unge-udvalget, og i stedet skal der beskikkes en eller anden af ministeren, og afgørelsen skal kunne efterprøves i byretten. I den anden model skal Den Sociale Ankestyrelse erstattes af et andet nævn, som skal efterprøve alle sager, forstår jeg.

Lad mig med det samme slå fast, at i Venstre er vi imod forlaget. Jeg kan ikke få øje på, at der med disse modeller skulle være tale om nogen forbedringer i forhold til den gældende procedure.

Da vi i sin tid fulgte op på Graversenudvalgets betænkning, var det i høj grad med retssikkerheden for øje. Børn og unge-udvalget, der vurderer grundlaget for en tvangsfjernelse, skulle netop have en dommer som formand. Afgørelsen kan ankes til Den Sociale Ankestyrelse og ellers til landsretten.

For Venstre har det været afgørende, at der af hensyn til barnet ikke skulle føres sager ved domstolene som sådan. Så når De Radikale her foreslår, at man f.eks. kunne vælge en model, hvor en afgørelse skal kunne efterprøves i byretten, er vi uenige i dette.

Jeg forstår heller ikke ideen om et nyt nævn. Om noget sted er ekspertisen da til rådighed i Den Sociale Ankestyrelse.

Jeg synes, at der er lavet en udmærket procedure for tvangsfjernelsessager, hvor der er meget fokus på retssikkerheden, men jeg er til gengæld enig i, at der er for stor vilkårlighed og manglende faglighed i sagsbehandlingen generelt i kommunerne. Det gælder ikke kun i tvangsfjernelsessager, men også i de frivillige sager, som udgør 90 pct. af alle anbringelser; og det er det, vi nu gør noget ved i forbindelse med anbringelsesreformen.

Det glæder mig, at De Radikale fastholder, at kommunerne fortsat skal stå for betalingen, for, som det hedder i bemærkningerne, »at kommunerne fortsat har en tilskyndelse til at forebygge tvangsfjernelser«.

For Venstre er det vigtigt, at det økonomiske ansvar følges ad med beslutningskompetencen. Dette er De Radikale så åbenbart ikke enige i, da der tales om en mulig model, hvor en uafhængig instans skal træffe alle afgørelser.

Kl. 21.55

Jeg har svært ved at se, hvordan bemærkningerne om eventuelle regionale centre kommer ind

i billedet. Det er en del af en sætning i den sidste del af bemærkningerne. Er det i virkeligheden det, der ligger bag hele beslutningsforslaget: at De Radikale ønsker en diskussion i forhold til de regionale centre? Så synes jeg, man skulle have taget det med ind i forhold til det modelanalysearbejde, man vil have foretaget.

For Venstre er det afgørende, at det er barnets tarv, der er fokus på, og at der sker et kvalitetsløft på området. Derfor ønsker vi en bedre sagsbehandling og mere kontinuitet i anbringelserne, vi ønsker inddragelse af familierne og familienetværket, og vi ønsker bedre klagemuligheder for børn og unge. Kompetencen skal fortsat ligge i kommunerne for at sikre helhed i indsatsen. Det gælder om at afhjælpe de problemer, familien måtte slås med, og om muligt fastholde kontakten mellem barnet og familien, i det omfang det kan lade sig gøre.

Dette her forslag forbedrer intet i den retning og har ikke fokus på de problemer, vi mener der er på anbringelsesområdet.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det kan hurtigt virke sådan lidt regelryttersk, men jeg er lidt ked af, at ordføreren ikke skelner mellem forslag og bemærkninger. Nu er det jo sådan, at Folketinget ikke vedtager bemærkningerne, men vedtager forslaget, og forslaget er, at der bliver lavet en analyse af, hvilke modeller man kan forestille sig, der i højere grad end den nuværende fremmer nogle af de ting, som ordføreren var inde på: ensartethed, faglighed, retssikkerhed og økonomisk uafhængighed.

Det forekommer mig også betænkeligt, hvis ordføreren ikke har blik for, at struktur påvirker de størrelser. Det forekommer mig helt barokt, at vi diskuterer strukturreform op ad stolper og ned ad vægge i Danmark, hvis strukturen ikke påvirker den måde, opgaverne løses på.

Derfor vil jeg gerne have ordføreren til at holde sig til forslaget og ikke til bemærkningerne.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg synes egentlig, jeg på glimrende vis forholdt mig til forslaget i min ordførertale og netop understregede, at jeg synes, vi på tvangsfjernelsesområdet har fundet en udmærket procedure for den sagsbehandling, der finder sted.

Det, der undrer mig, er, at De Radikale ikke har blik for, at mange af de problemer, vi taler

om, faktisk også ligger i de frivillige anbringelser, som udgør 90 pct. af antallet af sager på anbringelsesområdet, og at det derfor er mere vigtigt at fokusere på, hvad det er for nogle problemer, der er på anbringelsesområdet i det hele taget, og hvad det er for nogle konkrete krav, vi skal stille til sagsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, det er betryggende, at ordføreren selv betegner sin tale som glimrende.

Jeg vil godt vende tilbage til det, der var spørgsmålet, nemlig om ordføreren kan afvise, at der er noget som helst behov for at analysere, om strukturen på anbringelsesområdet og især på tvangsanbringelsesområdet fremmer ensartethed, faglighed og uafhængighed af økonomiske hensyn.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Nu bliver jeg sådan set lidt forvirret, for nu kan jeg forstå, at den radikale ordfører også er inde på at diskutere de frivillige anbringelsessager.

Som jeg var inde på, synes jeg, at mange af de problemer, der er på nuværende tidspunkt, i høj grad drejer sig om de frivillige anbringelser, hvorimod jeg synes, at vi, når det drejer sig om tvangsfjernelser, faktisk har fundet en udmærket procedure.

Når jeg så også forholdt mig til det, der fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, er det faktisk, fordi jeg opfatter bemærkningerne som en måde for forslagsstillerne at gøre rede for, hvad det egentlig er for nogle tanker, der mere præcist ligger bag det ønske, der fremgår af selve forslaget, og der må jeg sige, at der synes jeg, at De Radikale har fokus på nogle fuldstændig forkerte ting.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Fru Eva Kjer Hansen nævnte i sit hovedindlæg den manglende faglighed i sagsbehandlingen. Det kan vi godt blive enige om er et problem i en lang række kommuner.

Beslutningsforslaget tager jo netop problemet omkring faglighed op også set i forhold til økonomiske hensyn.

Derfor vil jeg godt bede om Venstres holdning til det brev, som socialministeren har sendt ud til kommunerne om, hvordan man skal rammestyre hele anbringelsesområdet. Særlig er jeg

faldet over, at socialministeren henviser til, at man kan bruge revisitering som et overordnet værktøj, når udgifterne skal rammestyres.

Fra socialdemokratisk side ønsker vi at bringe området større kontinuitet, og vi havde aldrig forestillet os, at man fra et ministerium kunne sige, at hvis den økonomiske situation ændrede sig, ja, så kunne man begynde at kigge på at revisitere de børn, der allerede har en igangværende foranstaltning. Hvad er Venstres holdning til det brev?

Kl. 22.00

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg tror, at det, der er vigtigt med hensyn til anbringelsessagerne, er at få stillet nogle mere præcise krav til sagsbehandlingen om det egentlige indhold, hvad der skal fremgå af handleplanen, og hvad for nogle overvejelser man skal have gjort sig.

Jeg tror, vi kan nå frem til nogle meget gode forslag i det arbejde, i de forhandlinger, der nu er i gang omkring en anbringelsesreform, i forhold til at blive meget mere præcise omkring indholdet, kvaliteten, kontinuiteten og de andre ting, som jeg var inde på i min ordførertale. Det er det, der skal styrke fagligheden og sørge for, at der kommer en ordentlig sagsbehandling.

Jeg understregede i min tale også, at vi i Venstre synes, det er vigtigt, at den, der har beslutningskompetencen, også har det økonomiske ansvar, og jeg har faktisk tillid til, at kommunerne godt kan forvalte på den her måde og sørge for, at det bliver de rigtige afgørelser, der bliver truffet, med en yderligere præcisering af nogle krav til sagsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jo, men krav til faglighed bliver jo mindre væsentlige, når det er sådan, at en socialminister skriver ud til kommunerne: »Til en vis grad kan en ændret økonomisk situation smitte af på allerede iværksatte foranstaltninger.«

Her står, at man på baggrund af kommunens ændrede situation skal prøve at se på, om der nu ikke var noget andet, man kunne gøre, end den dyre foranstaltning, man har sat i værk.

Revisitering og det at ændre på en foranstaltning bør set med vores øjne altid have udgangspunkt i, at barnets situation har ændret sig, ikke *kommunekassens* situation. Derfor er jeg en lille bitte smule bekymret over, at vi forlader os på at

stille en masse faglige krav, hvis det er sådan, at socialministeren og regeringen samtidig skriver ud til kommunerne, at de skal tage afsæt i økonomien, og at økonomien faktisk godt må være styrende for, hvordan man revisiterer de børn, der allerede er i gang med en foranstaltning.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg tror, det er vigtigt at være opmærksom på, at den dyreste anbringelse ikke nødvendigvis er den bedste. Det, der simpelt hen er afgørende for mig, er, at kommunen går ind og baseret på det faglige indhold finder ud af: Hvad er den bedste løsning i den her situation? Det er de krav, vi skal stille til kommunerne i forhold til forbedringer af sagsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg må indrømme, at jeg er lidt chokeret over, at Venstres ordfører kan sige, at det, kommunerne skal vurdere, er, om den dyreste løsning nødvendigvis er den bedste. Jeg tror, det er meget, meget sjældent, vi oplever, at kommuner vælger den dyreste løsning, hvis de mener, der er en anden løsning, der er bedre.

Derfor er spørgsmålet vedrørende den meget tætte sammenhæng, der i dag er mellem kommunekassens økonomi og anbringelserne: Hvad kan vi gøre for at løse den sammenhæng? Især på baggrund af det brev, som socialministeren har sendt ud om, at kommunerne kan tage udgangspunkt i deres økonomiske situation, er det vel væsentligt at se på hele anbringelsesområdet.

Det undrer mig lidt, at Venstres ordfører slet ikke mener, at der overhovedet kan være nogen som helst problemer i, at der er den tætte sammenhæng, som der er i dag – og som altså bliver understreget af socialministerens brev – mellem kommuneøkonomien og spørgsmålet om, hvor et barn skal anbringes.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg synes, kommunerne skal tage udgangspunkt i: Hvad er den rigtige løsning for det barn eller den unge, der nu skal anbringes? Der har vi jo også eksempler fra kommunerne, der viser, at det ikke nødvendigvis behøver at være dyrere.

Et eksempel er Fåborg Kommune, hvor man nu har inddraget familierne i langt højere grad,

hvor man laver mere forebyggelse, og hvor man har lavet børnehuse, og der kan man se, at det samlet set ikke har ændret noget i antallet af anbringelser, men man får et meget bedre resultat for de samme penge.

Så kommunerne kan sagtens ved at tænke på de forskellige muligheder og ved alternativer finde nogle gode løsninger, uden at det nødvendigvis koster flere penge.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne sige til fru Eva Kjer Hansen: Vi taler ikke om, når barnet skal anbringes til at starte med. Socialministerens brev handler om revisitering, altså at kommunerne kan sige: Her er et barn, der er anbragt, men nu har vi ikke så mange penge tilbage i kommunekassen, så derfor må vi hellere se, om ikke vi skal tage det barn hjem igen.

Det er det, vi spørger til. Vi spørger, om ikke fru Eva Kjer Hansen og Venstre mener, at der kan være et problem med den meget tætte sammenhæng, der er mellem kommunekassen og anbringelsesområdet, også set i lyset af socialministerens brev.

Man kan sige i forhold til hele strukturdebatten, at børneområdet jo netop er et af dem, der har været brugt som løftestang for, at det var nødvendigt med en strukturreform, fordi man mente, der var problemer med den tætte sammenhæng mellem kommuneøkonomien og anbringelserne, og fordi man mente, det kunne være et problem i især små kommuner, at vi simpelt hen kan tale om, at det påvirker folks skatteprocent, når der sker for mange anbringelser.

Kl. 22.05

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg synes, kommunen skal sørge for at lave en god sagsbehandling og få truffet den rigtige beslutning fra begyndelsen, at man skal lave en ordentlig handleplan, der klart præciserer, hvad det er for nogle ting, der skal følges op på, og at man så laver en opfølgning for at sikre sig, at man faktisk opnår det, man har beskrevet i handleplanen. Det kan så være, at det fører til nogle andre løsninger undervejs. Det skulle det helst ikke, fordi man skulle gerne fra starten have lavet så god en sagsbehandling, at man får truffet den rigtige beslutning.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Socialministerens brev er modtaget i Kommunernes Landsforening; det fremgår af det sidste nummer af Danske Kommuner, hvor to økonomer har skrevet en artikel under overskriften »Skal – skal ikke«. Jeg vil bare prøve at læse, hvad de skriver:

»Udviklingen på børne- og ungeområdet har i en lang årrække været styret af de faglige personer, der arbejder på området. Denne udvikling skal erstattes af en proces, hvor det er politikerne, der udstikker rammerne for, hvad de mener er et acceptabelt toleranceniveau for de sårbare børn og unge, der er i kommunen. Toleranceniveauet anvendes i denne sammenhæng som et udtryk for det mindste niveau, som kommunens politikere vil acceptere, at børn og unge med særlige behov skal leve under, før kommunen griber ind.«

Er det så stadig muligt at fastholde postulatet om, at det er faglighed, der afgør det her?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Hvis der er noget, der er brug for, så er det jo netop, at kommunalpolitikere lægger en politik på området, at de tager stilling til: Hvad er vores indsats på området, og hvordan forebygger vi allerbedst? Det er vigtigt, at de lægger en linje, som forvaltningen så kan bruge til at vide, hvilken linje de skal lægge for dagen i sagsbehandlingen.

Jeg synes, at der om noget er brug for, at man netop lokalt tager stilling til: Hvad er det, vi vil på det her område? Og jeg tror, at det kan være med til at sikre et kvalitetsløft, fordi man bliver meget mere bevidst om at følge op på: Hvordan går det egentlig med initiativerne på det her område?

Det er den erfaring, jeg også er opmærksom på kommer fra kommuner, der faktisk på grund af dårlige eksempler har lagt deres politik om og er blevet meget mere bevidste om at forebygge og bruge andre redskaber end de traditionelle i forhold til at hjælpe en familie af med dens problemer.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg synes alligevel, det er påfaldende, hvis det slet ikke giver fru Eva Kjer Hansen stof til eftertanke. Man skriver jo direkte, at det indtil nu har været præget og båret af faglige vurderinger,

faglige vurderinger af fagfolk, der siger: Hvad er bedst for det her barn? Det skal nu erstattes – det er jo det, der står i teksten: at det skal erstattes – altså der skal noget andet ind i stedet for det, der har været indtil nu, nemlig faglige vurderinger, og det skal være politisk styring og vel at mærke økonomistyring.

Jamen så er det jo ikke længere hensynet til mennesket, hensynet til barnet, der bærer det her. Så er det rå økonomi, der bestemmer, om de mest udsatte børn, vi har, skal have et tilbud eller ej.

Er vi virkelig blevet så fattige?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg er uenig med hr. Villy Søvnal i, at det, der har præget sagsbehandlingen på anbringelsesområdet indtil nu, har været den ypperste faglige vurdering. Tværtimod synes jeg, der er rapport på rapport, der viser, at fagligheden ikke har været i toppen, og at man faktisk har for sømt mange ting på det her område.

Det er jo det, vi nu vil gøre noget ved i Venstre. Vi vil netop sætte fokus på indholdet, på fagligheden, gennem en anbringelsesreform.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Det var sidste spørgsmål.

Så er det hr. René Skau Björnsson som ordfører.

René Skau Björnsson (S):

Socialdemokraterne er enige i de intentioner, som forslaget her fra Det Radikale Venstre udtrykker. For Socialdemokraterne kommer mennesket altid før systemet, og derfor deler vi forslagsstillernes bekymring over forholdet mellem økonomiske hensyn og barnets tarv, når vi taler anbringelsessager.

Vi har et ønske, et stærkt ønske om at få ændret de nuværende forhold, så vi får styrket kontinuiteten i anbringelsessagerne til gavn for barnet. I dag kræver det desværre et meget stærkt ungt menneske at komme igennem systemet som et helt menneske. Det må kunne gøres bedre.

Kommunerne er så pressede på pengepungen, at det begynder at lugte af kassetænkning, når de tager børn og unge hjem fra institutioner og de plejefamilier, de er i, og siger, at de vil styrke indsatsen i hjemmene i stedet for. Vi har for nylig kunnet læse i aviserne, at mange opholdssteder for udsatte børn og unge er luk-

ningstruede, fordi kommunerne sparer på de dyre socialpædagogiske pladser.

Kl. 22.10

Der kan være mange argumenter for, at man skal undgå anbringelse uden for hjemmet, men det må aldrig, aldrig blive et økonomisk spørgsmål, hvorvidt et barn skal fjernes fra hjemmet eller ej, sådan som det er ved at blive virkelighed mange steder i dag.

Derfor er det også ekstra dybt bekymrende, at ministeren den 15. december udsendte et hyrdebrev til kommunerne, hvor hun åbner op for, at kommunerne kan bruge økonomien som argument, når de skal give tilbud til de udsatte børn og unge. Det kan kun medføre forringelser og forstærker kassetænkningen.

Selve proceduren omkring sagsbehandlingen i anbringelsessager i kommunerne er meget vigtig. Vi er i Socialdemokratiet enig med forslagsstillerne i, at der er behov for en analyse af, hvordan vi kan forbedre systemet, sådan at fagligheden og retssikkerheden styrkes.

For os gælder det dog alle sager, skal det siges, og ikke kun sager, hvor børn er tvangsanbragte. Vi må kræve størst mulig faglighed og retssikkerhed i alle familiesager: tvangsanbringelser, frivillige anbringelser, spørgsmål om hjemgivelse, revisitering osv.

Vi ved, at op imod en tredjedel af de børn og unge, der er blevet anbragt uden for deres hjem, har været anbragt tre eller flere forskellige steder. Der er ingen tvivl om, at der er alt for mange fejlanbringelser på grund af mangelfuld sagsbehandling. Anbragte børn og unge har behov for kontinuitet og fast voksenkontakt for at udvikle sig normalt. Derfor er det et stort problem, at så mange børn og unge bliver anbragt mere end to forskellige steder. For barnet eller den unge risikerer de her mange skift i anbringelsessteder at føre til en dårlig tilværelse med ringe personlig udvikling, og for samfundet som helhed fører de mange fejlanbringelser til langt større udgifter end nødvendigt.

De mange fejlanbringelser skyldes også, viser det sig, at mange kommuner ikke har de nødvendige organisatoriske og personalemæssige forudsætninger for at kunne lave en faglig korrekt og god anbringelsessag. Derfor skal der ske noget. Lige nu forhandler viovre i Socialministeriet om nogle ændringer af de her regler, og det vi håber fører til noget godt. Hvis vi bærer os fornuftigt ad i arbejdet med den nye kommunale struktur, finder vi også her forhåbentlig nogle gode, holdbare løsninger.

Det her beslutningsforslag rejser mange relevante problemstillinger, som også ligger os Socialdemokrater meget på hjerte. Vi er ikke sikre på, at de modeller, der er anvist i beslutningsforslaget, er de rigtige. Vi er f.eks. ikke overbevist om, at det er til barnets bedste, at sagerne kan prøves i byretterne.

Jeg vil også godt kvittere for – det er noget af det, vi også mener er den rigtige vej at gå – ministerens svar til fru Margrethe Vestager, hvor ministeren sagde, at hun vil overveje at gøre ankestyrelsen mere udfarende i de her sager. Det tror vi er en af de rigtige veje at gå.

Vi har stor sympati for forslaget. Vi så gerne – og det kan vi jo så gøre under udvalgsarbejdet – at det bliver udbygget med andre og flere modeller, men er positive over for forslaget.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det fru Pia Kristensen som ordfører.

Pia Kristensen (DF):

I Dansk Folkeparti er vi ikke et sekund i tvivl om, at der er behov for en anbringelsesreform, men vi mener, at vi skal tage os god tid til at lave den, for vi skal nøje overveje, hvad den skal indeholde. Anbringelsesområdet er meget komplekst, og der er mange sten, der skal vendes, og meget der skal overvejes. Derfor mener vi, det er uklogt at haste reformen igennem.

Det er en tung opgave at skulle anbringe et barn uden for hjemmet, fordi det er meget følelsesbetonet. Når en anbringelse af et barn uden for hjemmet er uundgåelig, så skal man selvfølgelig bestræbe sig på, at det sker så nænsomt og respektfuldt som muligt.

Desværre peger undersøgelser på, at der er for stor vilkårlighed og for lidt faglighed i behandlingen af sagerne. Vi har hørt om mange tragiske forløb gennem årene. Det drejer sig om børn, der er blevet fjernet fra hjemmet på formodninger og falske rygter om omsorgssvigt, det drejer sig om børn, der har været udsat for omsorgssvigt, men som ikke er blevet fjernet fra hjemmet, det drejer sig om de såkaldte svingdørsbørn, som igennem hele deres barndom har været anbragt forskellige steder, og det handler om børn, der er blevet flyttet fra en plejefamilie, hvor de var glade for at være.

På den baggrund er det vigtigt, at der bliver lavet en anbringelsesreform, som kan rette op på de mange mangler, og at man sikrer den gode anbringelse.

Som udgangspunkt vil jeg dog påpege, at der ikke findes et begreb som en god anbringelse, da en anbringelse uden for hjemmet altid har forudgående tragiske og traumatiske hændelser og oplevelser for både barn og forældre, og det kan selvfølgelig ikke undgå at influere på anbringelsesforløbet.

Kl. 22.15

Målsætningen med anbringelsesreformen er at styrke indsatsen over for de udsatte børn og unge. For at nå de mål skal reformen behandle syv temaer, og det er temaer, Dansk Folkeparti kan tilslutte sig. Vi mener også, der skal ske en tidlig indsats, herunder en forebyggende indsats, hvor det drejer sig om at prøve på at løse familiens og barnets problem inden en anbringelse.

Vi går ind for netværksanbringelser, eksempelvis at et barn kan anbringes hos bedsteforældre og nær familie. Vi går ind for familierådslagning eller familiekontrakter.

Det er også vigtigt, at kommunerne får pligt til at planlægge indsatsen og til at offentliggøre deres målsætninger. Det er vigtigt, at kommunerne forpligtes til at sikre et godt samarbejde mellem familie og anbringelsessted. Der er behov for at styrke efterværnet og ligeledes at styrke børns inddragelse ved at udvide forpligtelsen til at høre børn i afgørelser om bl.a. samvær under en anbringelse. Sidst, men ikke mindst, skal vi selvfølgelig sikre, at kommunerne følger den gældende lovgivning.

Det er alt sammen gode temaer, og der er tale om helt klare forbedringer. Men vi mangler et tema mere, nemlig også forældrenes retssikkerhed. Vi synes, at det er et meget vigtigt tema i forbindelse med en anbringelsesreform, hvilket vi også har udtalt op til flere gange. Vi har set mange konkrete eksempler på forkerte afgørelser, som har medført uoprettelige konsekvenser for forældre og børn.

Vi tror ligesom forslagsstillerne, at der er grundlæggende problemer ved proceduren i forbindelse med tvangsfjernelse af børn. Vi er også skeptiske over for, at kommunernes børn og unge-udvalg er første beslutningsinstans, og vi har svært ved at se, hvad vi skal bruge Den Sociale Ankestyrelse til. Vi ser gerne, at deres kompetence bortfalder. Vi har før udtalt, at det var et problem, at sagerne skulle igennem flere led, og vi har overvejet, om sagerne burde gå direkte til domstolene.

Som sagt går vi også ind for en ny model, dog uden at have lagt os fast på et konkret indhold i den model. Jeg vil overvejende sige, at vi er for, at opgaverne løses så tæt på borgerne som muligt. Så vi er ikke sådan supertilhængere af regionale centre.

Afslutningsvis vil jeg blot sige, at vi er positive over for det her forslag, som vi ser som et væsentligt bidrag til den kommende reform. Så Dansk Folkeparti støtter forslaget.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg bed mærke i, at Dansk Folkepartis ordfører talte om svingdørsbørn. Det er jo noget, der ligger de fleste af os meget på sinde. Det er ofte nævnt, at vi skal forsøge at komme ud over den problemstilling, at mange børn desværre opholder sig mange steder i mange forskellige anbringelsesforhold.

Derfor vil jeg også godt høre Dansk Folkepartis holdning til det brev, som socialministeren har sendt ud til kommunerne, hvor man jo netop om børn, der allerede er anbragt, skriver, at man altså kan bruge det instrument, at børnenes anbringelsessted, flytning eller det at ændre andre forhold i indsatsen skal ske på baggrund af kommunens økonomi. Hvad siger Dansk Folkeparti? Er det en lykkelig udvikling?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Det kan jeg svare ganske kort på: Det synes vi overhovedet ikke om. Og det er ikke en lykkelig udvikling.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu er det jo sådan, at Dansk Folkeparti er det parlamentariske grundlag, som bakker op om regeringens økonomiske politik. Derfor har Dansk Folkeparti selvfølgelig også en vis indflydelse for ikke at sige magt over situationen. Derfor vil jeg spørge om netop det her med, at området nu skal rammestyres. Når vi nu ser i brevet fra socialministeren, hvordan den ramme-styring skal forstås, vil Dansk Folkeparti så bruge sin magt til også at øve indflydelse på, at vi ikke skal se, at børns situation afhænger af, om kommunekassen er tom, men at vi ser det, vi helst ser, nemlig at det er en faglig vurdering ud fra, hvad der er til barnets bedste?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg vil blot sige, at det er forkert at blande økonomi ind, når vi snakker om tvangsanbringelser af børn. Selvfølgelig kan man finde løsninger, tvangsanbringelser eller andre løsninger, end de allerdyreste løsninger. Man kan jo finde nogle gode løsninger, som måske er billigere, men man skal ikke kigge på økonomien; man skal kigge på, hvilken løsning der er bedst for barnet. Det er det, det handler om.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg synes, det er en fornem holdning, Dansk Folkepartis repræsentant giver udtryk for. Det vil jeg godt sige uden malice af nogen art. Og jeg vil godt spørge, om ikke vi skal omsætte det til en fælles beretning i Folketingets Socialudvalg, hvor vi understreger, at det, ministeren har skrevet ud om, at det er økonomistyring, der gør, at man kan trække børn ud, bryder vi os ikke om, og pålægger ministeren med en beretning at præcisere, at børn ikke sådan skal futte ud og ind, afhængigt af hvordan konjunkturerne udvikler sig.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg har netop sagt, at svingdørsbørn skal vi undgå, simpelt hen undgå. Vi kan ikke flytte et barn fra det ene sted til det andet på grund af økonomi. Vi *må* ikke blande økonomi ind i det her, når det drejer sig om anbringelser af børn.

Men som jeg sagde før: Det er jo ikke altid den dyreste løsning, der er den bedste. Man skal finde en løsning, der dækker det enkelte barns behov.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Det er jeg enig i. Og det afgørende synes jeg også er at fastholde den enighed, som jeg tror er vigtig for at undgå ud og ind-børn, om, at der bliver kontinuitet i de her børns liv, og at vi understreger, at et flertal i Folketingets Socialudvalg ikke er enig i, at man af økonomiske grunde kan hjemtage børn.

Mit spørgsmål er, om fru Pia Kristensen vil være med til, at vi laver sådan en beretning, der pålægger ministeren at præcisere det standpunkt, der er flertal for, at sådan behandler man ikke svage børn.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Igen kan jeg blot sige, at vi i Dansk Folkeparti ikke går ind for, at et barn skal fjernes, og at økonomien så skal blandes ind i det. Vi skal finde det tilbud til det enkelte barn, som er bedst for det enkelte barn.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er meget glad for Dansk Folkepartis støtte til forslaget, og jeg er meget enig i en lang række af de overvejelser, som fru Pia Kristensen har gjort sig.

Jeg vil spørge fru Pia Kristensen om Dansk Folkepartis vurdering af realismen i at lovgive om en anbringelsesreform i det her forår med en implementering i løbet af vel det næste halve års tid i forhold til nogle af de problemstillinger, som jeg oplever vi er fælles om i den kreds, som diskuterer anbringelsesreform.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Vi har tidligere givet udtryk for, at en anbringelsesreform, som er så stor en sag at behandle, ikke skal hastes igennem. Vi har også udtalt, at vi egentlig synes, det ville være forkert at sætte den anbringelsesreform i værk, inden vi ved, hvordan den fremtidige struktur bliver i Danmark. Så det er ikke noget nyt.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Vi siger tak.

Fru Charlotte Dyremose som ordfører.

Charlotte Dyremose (KF):

Igen er der her tale om et beslutningsforslag, der omhandler anbringelsesområdet. Det er stadig væk Det Konservative Folkepartis opfattelse, at vi bør tage de endelige diskussioner om, hvordan vi skal udforme hele det her område, i forbindelse med anbringelsesreformen.

Når vi taler om proceduren i forbindelse med afgørelse af tvangsfjernelsessager, som der er tale om i det beslutningsforslag, vi diskuterer her; så er det Det Konservative Folkepartis opfattelse, at ingen af de modeller, der foreslås i bemærkningerne til forslaget, vil være bedre end den nugældende procedure for tvangsfjernelse af børn.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på de to modeller, da det allerede er gjort af tidligere ordførere, men blot sige, at vi er fuldstændig enige i, at der

er problemer i forhold til kontinuiteten og kvalifikationer i kommunerne med hensyn til anbringelsessagerne, men at vi jo også mener, at det er et generelt problem og derfor ikke kun en situation, der er at genfinde i forbindelse med tvangsanbringelsessager, men også i det, der er flest af, nemlig sagerne om almindelig anbringelse.

Når der nu i beslutningsforslaget også tales om den økonomiske uafhængighed i de her sager, så har vi jo altid det, om jeg så må sige, paradoks, at det jo til enhver tid desværre er billigst for kommunen slet ikke – i hvert fald umiddelbart billigst. Og der er det så, at det er nødvendigt, at vi sikrer os, at vi holder øje med den praksis, der er i kommunerne, at der er kontrol med, hvordan det fungerer, og tilsyn med, at kvalitetsstandarderne i kommunerne er i orden.

Kl. 22.25

Derfor vil jeg igen henvise til, at vi i det hele taget i anbringelsesreformen må sikre på en lang række områder, at der er den nødvendige kontinuitet i de tiltag, der gøres over for de anbragte børn, at man finder den bedst tænkelige løsning for det enkelte barn, herunder bl.a. også inddragelsen af familien, når det er muligt.

Når jeg også tager det med her i forbindelse med tvangsfjernelsen, så er det jo selvfølgelig, fordi man jo kun når til en tvangsfjernelsessituation i de sager, hvor man ikke på den ene eller anden måde kan blive enig med familien om, hvordan man bedst løser de her problemer. Derfor er det naturligvis vigtigt, også når vi taler tvangsanbringelser, at vi diskuterer, hvordan vi sikrer den bedst tænkelige sagsbehandling i de almindelige anbringelsessager ganske enkelt for at forsøge at lave et forløb for den enkelte familie, som er med tilslutning fra alle parter i familien, sådan at man kan få det bedst tænkelige samarbejde også mellem kommunen og forældrene, det sted, barnet er anbragt, og derfor de bedst tænkelige forhold for det anbragte barn.

I Det Konservative Folkeparti støtter vi som sagt derfor ikke forslaget. Vi er ikke enige i de modeller, der er lagt frem. Vi mener til gengæld, at vi netop i forbindelse med anbringelsesreformen skal forsøge at sikre den kontinuitet og kvalitetssikring, som også forslaget her lægger op til, og vi glæder os derfor fortsat til de handlinger.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det er selvfølgelig et valg, hvordan man driver sin politik, og det er selvfølgelig helt legitimt, at Det Konservative Folkeparti hellere vil gøre rede for sine synspunkter i det lukkede rum hos socialministeren under forhandlingerne, end at Det Konservative Folkeparti vil gøre rede for dem her. Det er jo et valg.

Det, som jeg så bare ikke helt forstår, er, at man end ikke ønsker sig et analytisk grundlag for den forhandling, man så skal have i det lukkede rum hos socialministeren. Det er fair nok, at man ikke bryder sig om de to modeller, der er i bemærkningerne til forslaget, det er fint nok, men at man ikke ønsker sig, at man analyserer, på hvilken måde strukturen påvirker opgaveløsningen som baggrund for det, man vil melde i det lukkede rum hos socialministeren, forekommer gådefuldt og en lille smule i modstrid med den almindelige konservative tilgang til det politiske felt.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nu føler jeg jo så, at jeg netop har gjort rede for den konservative holdning i min ordførertale. Jeg skal da beklage, hvis ikke fru Margrethe Vestager følte, jeg har gjort rede for vores holdning.

Men jeg vil gerne igen præcisere, at vores holdning er, at vi i det hele taget skal sikre bedre kontinuitet og den højst mulige standard i behandlingen ikke kun af tvangsanbringelsessager, men også af de almindelige anbringelsessager, som jo er dem, der er flest af, og at jeg derfor mener, det er vigtigt at se på området som en helhed. Det er såmænd ikke for at diskutere det her bag lukkede døre, det er såmænd for at lave et helhedsorienteret arbejde på det her område, så vi sikrer os at få alle aspekter med og ikke kun det ene hjørne og så det andet hjørne tilbage fra den diskussion, vi havde tidligere på aftenen.

Derfor mener jeg faktisk, at det er mest sagligt at se de her hensyn i et samlet hele og derfor i den anbringelsesreform, som vi forhandler, og som jeg mere end gerne også diskuterer på offentlige møder, i aviserne, og hvor vi nu ellers kan komme til det, og som jeg også, når der lægges op til det, diskuterer det her i Folketingssalen f.eks. med udgangspunkt i det beslutningsforslag, der ligger, hvilket jeg også føler, jeg gjorde lige før.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jamen det er muligt, at fru Charlotte Dyremose føler, at det er sådan. Jeg hører ikke, at det er sådan, og det hænger jo lidt sammen med, at det beslutningsforslag, vi behandler nu, ikke er et forslag til en konkret handling om, at vi skal gøre sådan eller sådan eller sådan. Det er et forslag til, at vi får en analyse, sådan at vi på baggrund af den analyse kan foretage en konkret handling.

Fru Charlotte Dyremose siger, at hun har gjort rede for politikken, nemlig at den skal kendetegnes ved kontinuitet. Kontinuitet er jo et udmærket ord, men det er ikke særlig præcist i forhold til, hvad det så er for en konkret politik, man ønsker sig. Hvis man så ikke har en mere konkret politik, end at man ønsker sig kontinuitet, så synes jeg, man som mindstemål kunne sige: Men vi vil gerne have en analyse, som kan sige noget om, hvorvidt strukturen fremmer eller hæmmer den kontinuitet, vi gerne vil have.

Derfor har jeg lidt svært ved at forstå, hvad det er, der er problemet i beslutningsforslaget, som jo så at sige bare går ud på en meget enkel processuel beslutning. Vi vil gerne have en analyse, før vi tager stilling til, om det skal blive ved med at være, som det er.

Kl. 22.30

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg lagde mærke til, at tidligere i debatten ønskede fru Margrethe Vestager ikke, at man skulle tage stilling til bemærkningerne. Men nu skrives bemærkningerne jo altså, for at man kan få lidt indsigt i, hvor det er, forslagsstillerne gerne vil hen med forslaget.

Jeg har fået det klare indtryk, at man bl.a. ønsker at flytte sagerne længere væk fra kommunerne. Man taler om eventuelle uafhængige nævn og regionale centre, og da vi i den konservative folketingsgruppe skulle tage stilling til det, endte vi med at sige, at det er ikke det, vi ønsker. Vi ønsker ikke at fjerne anbringelsessagerne fra den enkelte kommune, vi ønsker ikke at lave regionale centre, og det er altså på den baggrund, vi siger, at vi mener ikke, det er måden, man tvangsanbringer på, der er problemet. Vi mener, det er den sagsbehandling, der foregår i kommunerne, som skal opkvalificeres, og vi mener, der skal sikres kontinuitet i anbringelsen. Det er her, der skal sættes ind.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Alle gode ønsker og pæne ord om faglighed bliver jo let lidt luftige, når socialministeren netop har udsendt det omtalte hyrdebrev til kommunerne. Her handler det jo ikke bare om, hvorvidt man kan finde en billigere løsning i det konkrete tilfælde, når et barn skal anbringes, og at man i dette tilfælde får det rigtige for pengene. Faktisk handler det om, at man kan ændre ganske gevaldigt på vilkårene for et barns liv på baggrund af en slatten kommunekasse, og derfor vil jeg godt bede De Konservatives ordfører om at forholde sig til, om hun virkelig mener og er enig med socialministeren i, at man kan revidere, altså ændre barnets liv, på baggrund af økonomiske svagheder.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Ja, det er jo netop problemet med løsrevne citater.

Naturligvis skal fagligheden være i højsædet, når man anbringer børnene, og det er jo også derfor, vi kan læse lidt længere nede i teksten, at i den konkrete sag skal revisitering altid ske ud fra en individuel socialfaglig vurdering. I den forbindelse skal der til stadighed tænkes sammenhæng og kontinuitet i indsatsen over for børnene og de unge, og der må ikke revideres af økonomiske årsager alene.

Derfor er det altså et spørgsmål om at sikre kontinuiteten og sikre fagligheden. Der skal være en socialfaglig vurdering af de tiltag, der gøres i den enkelte kommune, og det er naturligvis også den opfattelse, vi har i Det Konservative Folkeparti. Naturligvis handler det ikke om at tænke i økonomien, både fordi det er dybt skadeligt for det enkelte barn, hvis kontinuiteten brydes og fagligheden ikke er i højsædet, og fordi det faktisk er temmelig fåbeligt af kommunerne, hvis de vælger at sige, at nu vil de altså ikke bruge nogle penge på at rette op på forholdene. Så står de til gengæld med en familie, der er socialt belastet resten af livet, og det er altså ikke hensigtsmæssigt for hverken familien eller kommunen.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg er nødt til at sige til fru Charlotte Dyremose, at brevet fra socialministeren til kommunerne altså handler om at sige til kommunerne: Nu

skal I huske på, at serviceloven er en rammelov, og at det ikke er alting, I skal.

Man skriver under afsnittet om revisitering:

»Til en vis grad kan en ændret økonomisk situation smitte af på allerede iværksatte foranstaltninger.«

Det synes jeg kun kan forstås på én måde:

Når nu krisen kradsér ude hos jer, så husk, at I faktisk har ret til at ændre på forudsætningerne for et barns liv. Husk, at det må I godt. I skal bare efterfølgende finde på en faglig begrundelse, som dækker over, at det er økonomi, det handler om.

Der står faktisk også, at på den måde kan kommunerne anvende revisitering som et overordnet værktøj, når udgifterne skal rammestyreres. Jamen hvordan får man kontinuitet til at passe med det? Hvordan får man faglighed til at passe med det?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Som sagt synes jeg, det er en lille smule for nemt at nøjes med at citere en del af teksten. Jeg læste resten op lige før, og jeg vil gerne understrege en gang til, at naturligvis skal det være de faglige hensyn, der skal stå i højsædet, når man vurderer, hvordan man skal tage hensyn til de børn, og hvad det er for nogle foranstaltninger, man skal lave for børnene.

Men det er jo også sådan, at kommunerne nogle gange laver nye foranstaltninger, og hvis de vurderer, at de foranstaltninger vil være bedre egnet til et barn, der f.eks. er nået til et vist udviklingstrin, skal de selvfølgelig også have mulighed for at gøre det. Men det må aldrig være økonomiske hensyn, der ændrer et barns situation. Det skal naturligvis ske efter en faglig vurdering.

Kl. 22.35

Villy Søvndal (SF):

Det er jo tydeligvis et forslag, der vækker stærke følelser, om man så må sige, og det er jo ikke så sært, for det, vi diskuterer, er de mest udsatte børn og unge, der overhovedet er i samfundet.

Jeg synes, det er meget velkomment, at der kommer et forslag som indspark til den anbringelsesreform, som vist er omtalt tidligere i debatten i dag. Hensigten er jo ikke at lægge sig fast på noget bestemt, men at lægge op til en analyse – mere forsigtigt kan man næsten ikke formulere sig i politik – af forskellige modeller, der så kan fremlægges. Der er nogle ord for,

hvad de analyser skal være optaget af. De skal være optaget af faglighed, af retssikkerhed, af ensartethed og af økonomisk uafhængighed. Det er de fire fikspunkter, som modellerne venligst bedes give svar på.

Der var en interessant debat før under de korte bemærkninger, og jeg vil godt forlænge den lidt. Ét er, hvad socialministeren skriver, og det er efter min opfattelse slemt nok, nemlig et vink med en vognstang til kommunerne, der siger: I kan revisitere, hvis der er lavvande i kommunkassen. Det betyder ikke kontinuitet før børnene, det betyder det modsatte af kontinuitet.

Noget andet er så, hvordan de opfatter det. Ude i de virkelige liv, ude i kommunerne, som skal varetage tingene. KL skriver, at man skal anlægge en økonomisk betragtning, som aldrig før har været prøvet på området. Den 15. januar skriver de direkte i Danske Kommuner, og jeg vil godt gentage citatet og dermed tilbagevise fru Charlotte Dyremoses melding om, at det skal dække faglige vurderinger, for det er ikke tilfældet:

»Udviklingen på børne- og ungeområdet har i en lang årrække været styret af de faglige personer, der arbejder på området. Denne udvikling skal erstattes af en proces ...« osv.

Det er helt tydeligt, hvad det drejer sig om. Det er skrevet, så selv de mest tungnemme er i stand til at forstå det: Væk med de der faglige hensyn. De skal erstattes af noget andet, de skal nemlig erstattes af, at man nu laver økonomisk rammerstyring på området. Sådan er virkeligheden.

Hvis man læser videre, tager de i øvrigt socialministeren til indtægt for udmeldingen. De er meget glade for den melding, de har fået fra socialministeren, fordi den hjælper dem på vej til at lave økonomistyring i et omfang, de ikke har kunnet før. De skriver på den sidste side i deres oplæg:

»Det skal understreges, at uanset om der er tale om »skal«- eller »kan«-opgaver, så er kommunen forpligtet til at reagere, hvis et barn eller en ung er truet på livet ...«.

Det er selvfølgelig rart nok at vide. Der skal trods alt gribes ind i de tilfælde, eller hvis et barn eller en ung er væsentligt truet på udvikling og velfærd, som de fortsætter med at sige.

Indtil nu har vi talt om, at der skulle reageres, hvis et barn var truet på udvikling og velfærd. Nu er det kun, når det er væsentligt truet på udvikling og velfærd eller er i livsfare. Det må man vist sige er et minimumsniveau, selv om man

dog stadig respekterer, at når børn er i livsfare, skal der reageres.

Det er sådan, tingene bliver tolket af dem, der skal udføre de ting, socialministeren har skrevet et brev om, og derfor er der al mulig grund til at være optaget af, at modellerne sikrer, at de mest udsatte børn i samfundet ikke skal være afhængige af den tilfældige vandstand, der er i kommunekassen.

Der er meget god grund til, at faglige hensyn styrer området, og at økonomiske hensyn ikke får lov til at styre i det omfang, vi er på vej til lige nu. Det vil nemlig betyde, at på alle områder kommer vi til at svigte de mest udsatte og svageste børn, der overhovedet er i samfundet, og det betyder igen, at vi senere kommer til at betale en meget dyr pris, fordi børnene ikke fik den hjælp, de havde brug for.

Hvis vi kigger på meldinger fra børn, der har været anbragt, er der en organisation her i København, der hedder Baglandet, og hvis medlemmer er tidligere anbragte børn. Nogle af dem spørger: Hvorfor skulle vi i en så lang periode være eksperimentet i vore forældres mislykkede liv? Hvorfor var der ingen ansvarlige voksne, der tog sig sammen og sikrede os et ordentligt liv? Det spørgsmål tror jeg man vil møde meget hyppigt.

Derfor vil vi støtte forslaget, der som sagt er et beskedent forslag om at lave analyser. Når vi så skal lave en anbringelsesreform – som helst bliver med lidt andre toner end dem, der er meldingen her, det vil vi være lidt optaget af – er det klart, at det er rart, at det er nogle gennemanalyserede modeller, der bliver lagt frem, så vi ved, hvordan vi sikrer både en større faglighed, en større retssikkerhed for børnene, en større ensartethed og en større økonomisk uafhængighed for de børn, der ellers bliver fuldstændig afhængige af, hvordan konjunkturerne udvikler sig.

Kl. 22.40

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Nu nåede hr. Villy Søvndal jo ikke rigtig at reddegøre for de forskellige modeller og SF's syn på dem, da vi åbenbart skulle stifte bekendtskab med en eller anden artikel i Danske Kommuner i stedet for; men det er selvfølgelig ordførernes valg, hvad de vil bruge taletiden på.

Men i begge de modeller, der nævnes i beslutningsforslaget, opereres der med, at Den Sociale

Ankestyrelse ikke længere skal eksistere, men skal erstattes af andre ting. Jeg vil gerne have at vide, hvad SF har imod det arbejde, der bliver gjort i Den Sociale Ankestyrelse.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg indledte min ordførertale med at rose, at der blev et analysearbejde af forskellige modeller, og at jeg derfor synes, det på nuværende tidspunkt vil være forkert at lægge sig fast på en bestemt model. Hvis vi var så kloge, at vi kunne sammenfatte alle fordele og ulemper, var der ingen grund til analysearbejdet, så kunne vi lige så godt fremsætte et konkret forslag om en konkret model. Men det, vi støtter, er netop ønsket om et analysearbejde.

Når jeg gjorde lidt ud af spørgsmålet om den økonomiske uafhængighed, skyldes det, at det efter min opfattelse er kernespørgsmålet i hele debatten. Vi kan lave en nok så flot anbringelsesreform, men hvis den virkelighed, den skal anvendes i, er at hjemtage børn af økonomiske grunde, siger til min erfaring mig, at når økonomi og kold jura skal lægge arm om, hvem der er stærkest, taber de lyriske sætninger i lovgivning til den rå økonomi.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg fandt ikke ud af, hvad det var, hr. Villy Søvndal havde imod Den Sociale Ankestyrelse, men det kan vi nok ikke komme nærmere ind på.

Jeg vil gerne høre, hvad baggrunden er for, at hr. Villy Søvndal synes, det er relevant at se på modeller for tvangsfjernelsesager og ikke for de frivillige anbringelser. Jeg spørger, fordi hr. Villy Søvndal nævner, at det er vigtigt at se på ensartetheden, fagligheden og retssikkerheden osv., og det er jo netop sådan nogle ting, vi er meget optaget af i Venstre. Det er også grunden til, at vi gerne vil diskutere med Folketingets partier om, hvordan vi skal indrette en anbringelsesreform og stille nogle større krav for at sikre, at lige netop de områder bliver varetaget ordentligt i sagsbehandlingen, og derfor undrer det mig, at når de frivillige anbringelser, som udgør 90 pct. af alle anbringelser, netop er de anbringelser, der er særlig store problemer med, er det alligevel ikke det område, SF vil have fokus på, men derimod på det område, hvor der er knap så store problemer, nemlig tvangsfjernelsesområdet.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Det er jo sådan, at tvangsanbringelse er det mest vidtgående indgreb. Man udøver tvang, man tager folks børn væk fra dem, og netop i de sager er det jo helt, helt afgørende, at de er omgærdet af en retssikkerhed, der gør, at børnene både kan føle den nødvendige tryghed, og at deres situation ikke bliver afhængig af forskellige økonomiske teorier om, hvad der er godt for børn.

Sagt i parentes er det sjovt nok, at hver gang, der er økonomiske nedgangstider, vokser den tese, som er fremherskende i øjeblikket, nemlig at det nok ikke er så godt at anbringe børn, frem; men når der igen er råd til det, anbringer man børn igen. Der er et helt fast konjunkturløb i det, så det er ikke en ny og genial idé, regeringen har fået. Det er en konjunkturbestemt idé, og det kunne vi jo prøve at være lidt optaget af under udvalgsarbejdet.

Jeg har ikke noget imod Den Sociale Ankestyrelse. Jeg har kritiseret dem enkelte gange, når jeg synes, de har lavet noget forkert, men generelt har jeg ikke nogen behandlingskrævende fobier over for Den Sociale Ankestyrelse.

Formanden:

Fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Det har jo været debatteret i adskillige år, hvad vi skal gøre på anbringelsesområdet, og hvordan modellen bør være.

Det har også været en af de ting, der har været diskussion om i forbindelse med strukturen og op til nedsættelsen af Strukturkommissionen. Det er blevet sagt, at der har været et problem i den måde, anbringelsessagerne er blevet håndteret på, dels med hensyn til den faglige bæredygtighed i kommunerne, dels fordi nogle kommuner er så små, at man tydeligt kan se udslaget på skattebilletten, hvis et barn bliver anbragt. Da det er kommunerne selv, der træffer afgørelsen, kan økonomien have betydning for, om børn bliver anbragt eller ej, og derfor synes vi, det er udmærket at få lavet nogle analyser af forskellige former for modeller for, hvordan anbringelser bør finde sted.

Kl. 22.45

Vi mener så, at de to modeller, der er opstillet i bemærkningerne, måske ikke lige er dem, vi ville vælge; der kan være andre. Men vi synes, det er vældig fornuftigt at få nedsat et udvalg, som kan se grundigt på flere forskellige model-

ler, også andre end de to, der er nævnt i bemærkningerne.

Vi går ud fra, at det udvalg så først skal komme med sin endelige analyse til os, når vi kender udfaldet af hele strukturdebatten nærmere og ved, hvordan det sådan nogenlunde ender med at se ud med opgavefordelingen på forskellige områder, så vi også kan tage denne her brik med ind i puslespillet om, hvordan alle de forskellige opgaver fremover skal løses også på det sociale område.

Der er jo store problemer omkring anbringelserne. Nu prøvede Venstres ordfører ligesom at sige, at det var underligt at kaste sig over tvangsfjernelser, når de fleste anbringelser er frivillige. Selvfølgelig er der også mange problemer i forhold til de frivillige anbringelser, og når vi ser på den debat, vi har haft tidligere i dag vedrørende forslaget, om økonomi, og hvor meget økonomien påvirker det, så er der ingen tvivl om, at det gælder både de frivillige anbringelser og tvangsanbringelserne.

Derfor er det selvfølgelig væsentligt i forhold til begge typer af anbringelser at se på, hvad vi gør for; at det bliver hensynet til barnets tarv, og at det bliver fagligheden, der kommer i højsædet, og ikke kommunernes økonomi eller den samlede offentlige økonomi for den sags skyld, som jo, så vidt jeg kan forstå på ministerens brev, også er en del af baggrunden.

Det bliver jo nemmere for ministeren at leve op til finansministerens krav om, at de sociale udgifter ikke må stige, hvis man får kommunerne til at tage en masse børn hjem, så der ikke er så store udgifter med hensyn til anbringelserne.

Så der er helt klart nogle ting, vi skal se på, med hensyn til hvordan man skal prøve at adskille tingene. Men vi mener det er væsentligt at få blotlagt de forskellige muligheder, der er. Der har jo også løbende i debatten – også på den høring, vi havde for snart 2 år siden – været forskellige modeller fremme, og det vil være vigtigt at få set på, hvad de modeller har af fordele og ulemper.

Når det er særlig væsentligt at se på tvangsfjernelser, er det jo, som også andre ordførere har været inde på, fordi man her går ind og bruger tvang over for et barn, fjerner barnet fra dets hjem og anbringer det et helt andet sted. Når vi ellers bruger tvang over for mennesker i samfundet, så indgribende tvang, er det jo normalt noget, der foregår under ret store retssikkerhedsgarantier, og derfor er det væsentligt, at vi får set på, hvordan vi kan skrue en model sam-

men, så vi også sikrer retssikkerheden bedst muligt, og også omvendt sådan, at det også er muligt, at det kan foregå så skånsomt som muligt med den barske proces, det jo trods alt er for hele den involverede familie.

Så vi håber meget, at det kan lykkes at få så sådan et analysearbejde i gang. Selv om det lyder til, at regeringen åbenbart her er modstandere af at få en bedre belysning af problemerne, kunne det jo være, at vi så alligevel fra Socialudvalgets side kunne prøve at se på, hvordan vi så alligevel kan komme igennem med at få lavet en analyse og nogle modeller, som også kan indgå i hele vores debat i forhold til den kommende struktur i Danmark.

Vi er positive over for forslaget.

Tove Videbæk (KD):

Forslagsstillerne har helt ret i, at mange kommuner gør en stor indsats i forbindelse med den tunge opgave, som anbringelse af børn er. Men Socialforskningsinstituttet har alligevel også i flere undersøgelser og rapporter afdækket problemer med for stor vilkårlighed, for lidt faglighed, for store forskelle fra by til by: sagsbehandlere gør det, man plejer at gøre, man lytter ikke til børnene, man inddrager ikke familier i den grad, man burde osv.

Ud over SFI's rapporter får vi også i Socialudvalget mange henvendelser fra familier og fra børn, der føler sig dårligt behandlet i forbindelse med anbringelser. Nogle få af disse når så frem til avisernes forsider eller endog til TV-avisen. Det har drejet sig om børn, der er blevet fjernet, som aldrig burde have været fjernet, eller børn, som først bliver fjernet som 12-13-årige, selv om de burde have været fjernet, eller der burde have været sat foranstaltninger i gang for dem meget tidligere i deres liv.

På baggrund af rapporterne og alle de her henvendelser er jeg helt enig med forslagsstillerne vedrørende problempunkterne og behovet for bedre sagsbehandling. Jeg vil da også tilføje, at vi også har brug for bedre uddannelse af sagsbehandlere og for efteruddannelse. Alt for mange af sagsbehandlere har kun ganske få ugers kurser i behandling af børnesager, hvor de sidder med børns og familiers fremtid i deres hænder, og det er simpelt hen for pauvert. Så jeg er altså enig med forslagsstillerne vedrørende kvalitet i sagsbehandlingen.

Kl. 22.50

Til gengæld er jeg lidt spørgende over for de forskellige modeller: at børn og unge-udvalg

skal laves om, at Den Sociale Ankestyrelses kompetence skal ændres osv. Derudover ønsker forslagsstillerne et uafhængigt nævn og regionale centre, og disse forslag er vi ikke helt sikre på er de rigtige. Jeg synes ikke, vi har nok grundlag for eller forskning, der viser, at disse modeller er de rigtigste. Dog må jeg sige, at jeg har en vis interesse for at se på det omkring de regionale centre, som måske kunne være med til at samle ekspertise på området. Vi ved jo, at i f.eks. Island og Norge og flere andre lande har man reorganiseret familie- og anbringelsesområdet i større centre for at sikre bedre kvalitet i sagsbehandlingen.

Men vedrørende anbringelsesområdet generelt og bedre kvalitet i sagsbehandling og også analysearbejdet, som er blevet nævnt her i dag, har vi jo et stort projektarbejde i gang allerede. Vi har masser af KABU-projekter. Jeg tror, det er noget med over 100 forsøg, der er i gang. KABU betyder kvalitet i anbringelse af børn og unge, og det er i fuld gang i øjeblikket, hvor man prøver at finde modeller til, hvad der kunne være godt at bruge rundt omkring i det ene og i det andet og i det tredje tilfælde.

Under dette projekt er der mange forsøg i gang, og jeg ser egentlig frem til at få resultaterne af alle disse mange forsøg og projekter på bordet, så vi kan få dem med i diskussionen og få dem implementeret i den nye reform, hvis vi vælger, at det skal de.

Så når vi ser på forslagene i B 77 og resultaterne af KABU-projektet og en række andre vigtige input, så synes jeg, at vi skal tage det hele med ind i forhandlingerne omkring anbringelsesreformen, og med det engagement, der er udvist i dag, og alle de mange gode forslag og input, der er kommet, er jeg sikker på, at vi får en bragende god anbringelsesreform ud af det.

Formanden:

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Margrethe Vestager.

Margrethe Vestager (RV):

Det Radikale Venstre er traditionelt et af Folketingets varmeste fortalere for det kommunale selvstyre. Vi tror i meget vid udstrækning på kommuners og professionelles evne til at træffe rigtige beslutninger forankret i den lokale virkelighed og i forhold til de mennesker, man har med at gøre.

På et væsentligt område afviger vi denne holdning, og det er, når det drejer sig om den lille gruppe af udsatte børn, der bliver anbragt

uden for deres biologiske forældres hjem, og især de børn, som bliver anbragt ved tvang.

Vi har iagttaget området og ser en række problemer i forhold til de målsætninger, som vi kan se af lovgivningens ånd og bogstav. De modeller, som er nævnt i bemærkningerne, er modeller, som er direkte eller indirekte inspireret af den høring, som Socialudvalget holdt om området for efterhånden længe siden.

De problemer, som vi kan iagttage, synes at vedrøre den faglighed, der er til stede ved anbringelserne, retssikkerheden både for børn og forældre, ensartetheden i afgørelserne, og den økonomiske uafhængighed, som man må antage er en naturgiven ting, når vi taler om et af de mest vidtgående indgreb i forhold til et barn.

Strukturreformen giver jo en ganske betragtelig anledning til at gøre sig mere analytiske overvejelser om, hvorvidt områdets struktur understøtter lovens ånd og bogstav.

Vi har en række forskellige projekter, som interesserer sig for kvaliteten af substansen af det, vi faktisk gør: Hvordan fungerer et opholdssted, hvordan fungerer plejefamilierne, hvordan ser det ud indeni? Men vi har i langt mindre udstrækning interesseret os for, om strukturen, den måde, området er organiseret på, faktisk understøtter det, vi gerne vil. Det er såmænd det, der er vores helt diskrete ærinde med det her beslutningsforslag, at få analyseret, om strukturen opfylder vores forventninger til fagligheden, retssikkerheden, ensartetheden og den økonomiske uafhængighed.

Jeg har lyttet meget intenst til de bemærkninger, der er givet til de forskellige modeller, og det tror jeg at vi i Det Radikale Venstre kan blive meget klogere af og også gå tættere på. Men vi føler os forpligtet til at levere nogle eksempler på, hvad det kunne være, man skulle overveje, hvad det kunne være, man skulle afveje for og imod.

Kl. 22.55

Den eneste ordfører, som jeg synes har givet udtryk for nogle overvejelser, som jeg er direkte uenig i, er Venstres ordfører. Venstres ordfører er ikke interesseret i, hvordan strukturen påvirker opgaveløsningen på et område, og det er jo ellers det, som hele strukturreformen handler om; den handler om, hvorvidt en ny struktur kan give os en bedre løsning af de opgaver, vi gerne vil have løst.

Hele ideen er at overveje, om den måde, vi ordner vores opgaveløsning på, fremmer eller hæmmer det, vi gerne vil have i forhold til løs-

ning af opgaverne, og vi havde egentlig forventet, at den tilgang til spørgsmålet også ville være interessant for Venstre.

Noget andet, som egentlig forskrækkede os lidt, var, at Venstres ordfører ønsker en kommunal politik, ikke kun for forebyggelsen, men også for tolerancen i forhold til anbringelse. Når det er bekymrende, er det selvfølgelig især i forhold til tvangsanbringelser, for vi troede egentlig, at vi i forhold til lovgivningen stræbte imod en form for national standard, en form for national toleranceniveau, sådan at man lidt firkantet betragtet ikke skulle bankes hver dag i én kommune, men kun en gang om ugen i en anden kommune, med hensyn til om en tvangsfjernelse kom på tapetet eller ej.

Vi troede egentlig, at strukturen skulle være med til at understøtte, at vi fik et ensartet niveau, fordi det selvfølgelig er umuligt at lovgive i detaljen på det her område, fordi der vil være så store forskelle; at vi fik en struktur, som understøttede, at børn, som har det dårligt, faktisk tvangsfjernes, uanset hvilken kommune de bor i.

Socialdemokratiet gør sig overvejelser over, om vi ikke bør undersøge området i forhold til alle sager. Det er vi meget indstillet på at drøfte, specielt jo også, fordi der er en gråzone mellem tvang og frivillighed, hvor frivilligheden måske godt kan låne nogle træk fra det, vi kalder tvang – »Synes du ikke også, det ville være en god idé, at ...«, »Ellers kunne man jo forestille sig, at ...« – og at den type af overvejelser også kommer til at indgå i analysen af strukturen.

Dansk Folkeparti gjorde sig, synes jeg, nogle meget relevante overvejelser om hastigheden af hele anbringelsesreformprojektet, også om det, at der ikke findes en god anbringelse, og havde også et måske meget nøgternt syn på, at der måske heller ikke findes en ideal struktur, men at vi i hvert fald bør vide, hvad vi gør, før vi laver en reform på området, så vi ikke skal komme farende tilbage efter ganske kort tid og lave nye regler, nye bekendtgørelser, nye former, efter at man i forvejen har restruktureret hele det kommunale område.

Vi er glade for ministerens tilsagn om, at vi skal se på Ankestyrelsens grad af udfarenhed, men mest glade er vi selvfølgelig samlet set for Dansk Folkepartis, Socialdemokraternes, SF's, Enhedslistens og også Kristendemokraternes støtte til at se på en analyse af strukturen på området, se på, om vores struktur understøtter den faglighed, den retssikkerhed, den ensartet-

hed, og den økonomiske uafhængighed, som jeg synes alle ordførerne har talt varmt for i dag, måske med undtagelse af Venstres.

Det borger for kvaliteten i en anbringelsesreform, og vi drøfter meget gerne under udvalgsbehandlingen både analysens område, den gråzone, der er mellem tvang og frivillighed, men selvfølgelig også tidsperspektivet med hensyn til en analyse, fordi vi måske har været vel optimistiske i forhold til regeringens muligheder for at handle her, når vi har sat en tidsfrist på til den 1. marts.

På den baggrund siger jeg mange tak for den velvillige behandling også tidspunktet taget i betragtning. Det har været en meget givende proces for os.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg synes måske, det ville være fremmende for debatniveauet her i Folketingssalen, at når man refererer hinanden, så refererer man også korrekt. Men heldigvis kan folk jo selv gå ind og læse, hvad der konkret er blevet sagt.

Nu bemærkede jeg godt, at fru Margrethe Vestager ikke havde lyst til at forholde sig til det, der stod i bemærkningerne, jeg blev i hvert fald belært om, at det ikke var det, fru Margrethe Vestager ønskede at diskutere. Men jeg bliver alligevel nødt til af hensyn til forståelsen af det her beslutningsforslag at spørge: Hvorfor er de der regionale centre blevet taget med i beslutningsforslagets bemærkninger? Jeg spørger af oprigtig interesse, for i de modforslag, der er med i bemærkningerne, er den regionalisering overhovedet ikke nævnt, der er det nogle andre ting, der er fokus på. Derfor spørger jeg: Hvorfor hænger den der halve sætning i luften, eller er det dybest set, fordi Det Radikale Venstre ønsker, at kompetencen skal ligge på et regionalt niveau?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg vil meget gerne diskutere de modeller, som vi har haft inde i vores overvejelser. Når jeg kom med den bemærkning, var det, fordi fru Eva Kjer Hansen ikke stemmer for eller imod bemærkningerne, men for eller imod det, der er forslaget, nemlig at der bliver lavet en analyse, der tager hensyn til faglighed, ensartethed, retssikkerhed og økonomisk uafhængighed. Det synes jeg er ret væsentligt for ens stillingtagen til forslaget, hvad det er, man skal stemme for, så

det var kun i det lys, jeg gjorde opmærksom på forskellen mellem bemærkninger og forslaget til beslutning.

Kl. 23.00

Når vi har taget det med, er det jo, fordi vi gerne vil have åbenhed. Der foregår nogle meget vidtgående strukturovervejelser i øjeblikket, og man kan sige, at hele spørgsmålet om kommunestørrelser og regioner, og hvad der skal ligge på hvilket niveau, er med i bemærkningerne.

En anden ting, som heller ikke må ligge fru Eva Kjer Hansen fjernt, er, at forskellige fagpersoner på området har lagt forskellige modeller frem. Vi har taget en af dem med, fordi vi syntes, det var relevant at få den med, bl.a. fordi det er en model, som har været diskuteret forskellige steder, og som fortjener at blive vejret, så vi kan finde ud af, om den er for tung eller for let. Er den for let, kan vi jo sige: Nå, det er altså ikke den vej, vi skal gå, måske skal vi gå en anden vej.

Vi har faktisk kun én helt åbenlys dagsorden med beslutningsforslaget: Vi skal vide, hvad vi gør, også strukturelt, når vi laver en anbringelsesreform.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg synes måske, det havde været relevant for De Radikale at nævne regionaliseringen som et modforslag, man også gerne ville have analyseret, og jeg skal gentage, at når jeg interesserer mig for bemærkningerne, er det, fordi jeg godt vil kende begrundelserne for det, jeg skal sige ja eller nej til. Jeg synes, det er rimeligt nok at gå lidt ind bag, hvad der egentlig ligger i selve forslaget.

Så skal jeg spørge fru Margrethe Vestager, hvorfor det kun er tvangsfjernelsesområdet, der er taget med. Jeg undrer mig såre over det, for når der er tale om faglighed, ensartethed, retssikkerhed og økonomisk uafhængighed, altså hele tilgangen til sagsbehandlingen på området, synes jeg altså, det er nok så relevant, når vi taler om de frivillige anbringelser. Hvorfor ser forslaget ud, som det gør? Hvorfor er det kun tvangsfjernelserne, De Radikale har taget med i forslaget? Kommer der på et senere tidspunkt et andet beslutningsforslag, der omhandler de frivillige anbringelser, eller skal det være en helt anden procedure? Hvad har Det Radikale parti egentlig tænkt sig med hensyn til 90 pct. af anbringelsesagerne?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Partiet, jeg tilhører, hedder Det Radikale Venstre. Vi er sådan set ikke kede af familieskabet, men vi repeterer gerne, hvorfor vi skiltes ad.

Når vi har fokuseret på tvangsfjernelserne, er det, fordi vi synes, at det mest principielle område på hele anbringelsesområdet, på hele familieområdet, er spørgsmålet om tvangsanbringelser. Det er også det mest principielle i forbindelse med de tvangsanbringelser, som måske ikke bliver til virkelighed, men som burde have været virkelighed, og man kan jo sige, at det mest vidtgående svigt er at undertrykke, at her burde der faktisk være gjort noget. Det har jo også været fremhævet af forskellige ordførere, at der er unge, som siger: Hvorfor var der ingen, der så mig? Hvorfor var der ingen voksne, der turde gribe ind og tage det middel i brug? Det synes jeg er det mest afgørende.

Sagt til afrunding: Vi diskuterer meget gerne analysens formål, og hvis det på nogen måde kan hjælpe fru Eva Kjer Hansen til en mere positiv stillingtagen til forslaget, drøfter vi også meget gerne, om også de frivillige anbringelser skal inkluderes i en analyse af, hvilken struktur vi skal have på området.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 21. januar 2004, kl. 12.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 23.04